

trobar va ser ni més ni menys que construir una piscina al poble, com aquell qui no vol la cosa. I un va començar a dir: —Tu, no vols dir que el capellà té massa tros darrera la Rectoria? Li varen anar a preguntar i a ell no li semblava pas, però després d'expressar-ne els motius i haver-ho explicat clar i net, capellà i bisbe es varen deixar mig enredar per una bona causa.

Això sí, res és de franc. Ja tenim el terreny, ja tenim qui ens el ven, molt serà que trobem un paleta que ens hi vulgui fer una piscina..., però d'on sortiran les virolles? Quinze que no sabien gaire bé què feien varen avalar personalment un crèdit. Mai no estarem prou agraïts per aquest acte d'inconsciència d'en: Lluís Güell, Joan Cornellà, Isabel Badosa, Joaquim Vila, Josep Busquets, Enric Xifra, Josep Pujol, Rodolfo Pujol, Josep Moret, Joaquim Puig, Josep Fages, Ignasi López, Josep Lleal, Leonor Planella i Vicenç Planella.

I bé, les coses anaven com anaven, s'anava fent sobre la marxa; l'Ajuntament ens va dir que sí, ja teníem en Quim de paleta, l'Enric de mecànic, el carnisser, en granic, l'Aluat picant portes i omplint paperassa, i més endavant en Pere Màrtir, i encara més tard en Pere Batiste plantant tuies tot volt de la piscina, que encara avui fan molt de goig.

Però el que potser més m'agradaria veure ara és com es varen muntar els 'tubos' des de can Sabench fins al capdamunt de la plaça per poder omplir d'aigua la nostra flamant piscina. Això sí, després d'haver-la netejat entre tots i d'haver-hi

deixat suor i pell, i fins i tot algun tros de banyador menjat pel sulfumant.

i així va ser com varen començar els nostres inoblidables estius a la piscina: les classes de natació, aprendre a tirar-nos de caps, d'esquenes i des de dalt d'un tamburet, els jocs a la piscina per la festa, el primer triatló, algunes banyades de nit, i els dies interminables fins que les nostres mares ens trucaven o cridaven des de la plaça, perquè ja passava de l'hora d'anar a dinar...

Alguns es varen encarregar de portar el bar, altres varen passar de rebre a impartir el curset de natació, a fer de socorristes... I sobretot volem tenir present els que fins fa un any i mig s'havien fet càrrec de la Junta, de les gestions i de tot el que feia falta per poder obrir cada any.

I ara hem pres el relleu els fills dels que varen aconseguir fer realitat aquesta piscina, i encara alguns d'ells; una colla que ens estimem la piscina i volem resoldre la seva problemàtica diària amb el mateix esperit i amb una mica de la mateixa inconsciència que la varen fer possible ara fa 25 anys. Estem molt contents de ser prop de 170 socis i de tenir-ne que ja són la quarta generació des dels fundadors: hi vàrem tenir incondicionals alguns dels nostres avis i ara ja hi tenim els seus besnets, els nostres fills.

I per acabar, el que tots estem esperant, el suculent pica-pica que us ha fet aguantar la meva xerrameca. Bon profit! Per molts anys! I moltes gràcies per haver vingut.

Xirinacs a Vilobí

per Lluís Ball-Ilosera

Ramon Guitó, Rosa Bosch i Lluís-Maria Xirinacs, el dia 20 d'abril del 2006 a la Biblioteca Can Roscada

En Lluís Maria Xirinacs, ferm lluitador i incansable pels drets de Catalunya i els catalans, traspassat a l'agost d'aquest any —del qual no en farem la biografia ja que se n'ha parlat a bastament de la seva vida, obra i actituds—, també ha estat a Vilobí.

Això fou el 20 d'abril del 2006, data en què va venir a la Biblioteca per presentar el llibre *La Rosa, l'enigma (Biografia d'una somniadora)*, de la Rosa Bosch, i editat per Ramon Guitó d'Abadia Editors. El fet d'haver-hi una bona relació personal entre Xirinacs i la Rosa i en Ramon (prologuista i presentador, autora i editor), va propiciar que Xirinacs passés una vesprada amb nosaltres.

Que aquesta nota de la curta estada a Vilobí serveixi de recordatori i comiat d'en Lluís Maria Xirinacs i Damians.